

Donderdag 14 februari 1918 – ochtendeditie

De suikerconventie.

De Belgische regering heeft aan de gezant van hare majesteit te Havre doen weten, dat het Franse gouvernement, verontrust door de toestand, waarin de Franse suikerindustrie is geraakt door de vernieling van fabrieken en door de staking van de aanmaak gedurende de oorlog, heeft gemeend de internationale suikerconventie te moeten opzeggen, gebruik makend van de bevoegdheid voorzien in artikel 5 van het protocol van 17 maart 1912.

Overeenkomstig dit artikel zal deze opzegging waarvan de Belgische regering is verwittigd op 22 augustus 1917, van kracht worden op 31 augustus 1918, dit wil zeggen dat Frankrijk op zal houden deel uit te maken van de suikerunie van 1 september 1918 af, de datum waarop het tijdvak van vijf jaar voorzien bij het protocol van 17 maart 1912 verstrijkt. Dat de Belgische regering de belanghebbende mogendheden niet eerder heeft ingelicht omtrent de kennisgeving, die het Franse gouvernement haar heeft gedaan, is te wijten aan een wisseling van gedachten, die naar aanleiding van die kennisgeving tussen de Belgische en Franse regeringen is ontstaan aangaande de voorwaarden, waaronder Frankrijk een einde wens te maken aan de verbintenissen, voortvloeiend uit de conventie van Brussel.

Havre, 13 februari. Prins Arthur van Connaught heeft, vergezeld van generaal graaf Athlone, generaal Ducan, majoor lord Vivian en kapitein Saint Clair, een bezoek aan het Belgische front gebracht. Hij werd ontvangen door generaal Ruquoy, chef van de generale staf en door kolonel Maglince, onderchef van de staf. De prins heeft namens koning George verschillende onderscheidingen uitgereikt. De plechtigheid eindigde met een troepenschouw.

Havre, 13 februari. De vaderlandslievende bond van Belgen te Londen heeft uit naam van de Belgen in Groot-Brittannië een protest aan de Belgische regering gezonden tegen de verfoeilijke afslag der activisten (op de eenheid van België) en verder uiting gegeven aan de loyaliteit der uitgeweken Vlamingen.

Donderdag 14 februari 1918 – avondeditie

Londen, 13 februari. Avondbericht: Bij het aanbreken van de dag vonden heden ten noordwesten van Passendale lokale gevechten plaats. Daar viel een vijandelijke afdeling aan, en kreeg tijdelijk twee van onze posten in haar macht. Later werd de vijand in een tegenaanval verjaagd uit beide posten.

Berlijn, 14 februari. Officieel: Duitse infanterie heeft in Vlaanderen gevangenen gemaakt.

De deportaties in België.

Havre, 14 februari. De deportaties in België duren voort op meer dan ooit ergerlijke wijze, ondanks alle protesten van de overheid. Te Lokeren in Oost-Vlaanderen hebben de Duitsers de laatste weken 2700 mannen weggevoerd om militaire arbeid aan het front te verrichten.

Protesten van Belgische gemeenteraden tegen de Raad van Vlaanderen.

Het Office Belge deelt mede, dat er door de gemeenteraad van Brussel een protest gezonden is tegen de proclamatie van de Raad van Vlaanderen inzake de onafhankelijkheidsverklaring van het Vlaamse gebied van België.

In dit protest wordt de autoriteit van deze raad volkomen ontkend, er wordt de overtuiging uitgesproken, dat de toekomst van de Vlaamse beschaving eist, dat een nauwe band blijft voortbestaan tussen het Vlaamse land en andere streken van België. Gezegd wordt, dat de Belgische bevolking zich niet heeft laten misleiden. Ze weet heel goed, waarom het gaat, ze wil niets afweten van de ontbinding van het land, ze heeft geen ander verlangen dan zich vrij te kunnen ontwikkelen binnen de grenzen van het ene en onverdeelde vaderland. De Raad van Vlaanderen wordt alle gezag ontzegd. Deze Raad vertegenwoordigt enkel zichzelf. Het ontstaan van de Raad, zowel als de oorsprong van zijn mandaat zijn feitelijk onbekend. De tegenstanders hebben geen gelegenheid zich uit te spreken, doch willen door dit protest demonstreren, dat de activistische uitingen slechts eenzijdig zijn en de denkbeelden van slechts enkele personen weergeven. Dit protest, gericht aan de Duitse rijkskanselier, is ondertekend door de waarnemende burgemeester, de schepen Stevens.

Door de gemeenteraden der gezamenlijke gemeenten van Groot-Brussel is eveneens een protest aan de rijkskanselier gezonden, waarin de proclamatie van de Raad van Vlaanderen wordt betwist. Gezegd wordt, dat de thans gevoerde politiek de ontbinding van het land beoogt. Dit protest dient ertoe, aan neutrale en oorlogvoerende mogendheden bekend te maken, hoe ware vaderlanders over dit alles denken. Het protest stelt er prijs op te constateren, dat de Raad van Vlaanderen niets is, dat hij niets vertegenwoordigt en dat hij vooral in genen delen het recht heeft als tolk van de gevoelens der Vlaamse bevolking op te treden.

Er wordt op gewezen, dat Vlaanderen niet wenst uit het Belgische staatsverband te treden. Als bewijs van willekeur toegepast door de raad van Vlaanderen, wordt er aan herinnerd, dat de activisten niet gearzeld hebben voor de provincie Brabant een provincieraad te

vormen uit personen, die zelfs niet tot de provincie behoren. Dit zijn, naar het protest besluit, de gedachten en gevoelens, welke gedeeld worden door de gehele Brusselse gemeenteraad, en waarbij zich alle gemeenteraden van de Brusselse agglomeratie aansluiten, terwijl tevens verklaard wordt, dat het protest ook de goedkeuring geniet van alle provinciale raadsleden van Brabant.

Tenslotte is door de burgemeester, schepenen en gemeenteraadsleden van Antwerpen een protest aan de kanselier gezonden, tegen de onafhankelijkheidsverklaring door de zogenaamde Raad van Vlaanderen uitgevaardigd, welke overeenkomt "met een scheuring van het vaderland en het met de voeten treden van de grondwet". Op grond van trouw aan de grondwet, de koning en het vaderland, protesteerden gemeentebestuur en gemeenteraad tegen het optreden der activisten. De Raad van Vlaanderen is een lichaam door zichzelf benoemd. De bevolking gaat er niet mee akkoord en ontzegt de Raad alle recht zich op te werpen als vertegenwoordiger van het land of van de Vlaamse bevolking. De bevolking verlangt een zo spoedig mogelijk herstel van België, één en onverdeeld, een vrij land, dat zelf en zonder vreemde inmenging zijn binnenlandse aangelegenheden zou weten te regelen, de taalkwestie inbegrepen.